

MENKIBE: Onlar Böyleydi

Bir gün müslümanların halifesi hazret-i Ömer, eshâbın ileri gelenleriyle oturmuş sohbet ediyordu. Tam bu sırada iki genç huzuruna girdi. Kollarından sımsıkı tuttukları yakışıklı, mert tavırlı ve temiz giyinmiş bir genci Emir-ül mü'minine getirmişlerdi. Geliş sebeplerini şöyle anlattılar:

- Biz iki kardeşiz. Babamız bugün bahçede dolaşmakta iken bu genç tarafından öldürüldü. Hakkın yerine getirilmesi için size getirdik.

Hazret-i Ömer gence sordu:

- İştittin, ne cevap vereceksin?

Delikanlı büyük bir vakar ve sükunet içinde şu cevabı verdi:

- Ey mü'minlerin emiri! Bu iki genç doğru söylüyor. Fakat izin verirsiniz, hâdiseyi bir de ben anlata-
yım. O zaman, ne emir buyurursanız adalet ondadır. Ben çölde yaşayan bir kişiyim. Ailemi almış bu-
ralara gzmeye gelmiştim. Tuttuğumuz yol, bahçelerin arasından geçiyordu. Yanımda atlarım ve kıs-
raklarım vardı, içlerinde çok asil bir at vardı. Bahçelerden birinin duvarından sarkmış bir dalı kopardı.
Derhâl atı tutup çektim. Bu sırada duvar kenarında bir ihtiyarın öfkeli öfkeli gelmekte olduğunu gör-
düm. Elinde bir taş vardı. Taşı ata doğru attı. Gözümün bakmağa bile kıyamadığı o güzel hayvan da
bir tarafa yığılıverdi ve öldü. Hemen taşı alıp ben de o adama attım. Eceli gelmiş, bir feryatla o da can
verdi. Kaçmak istemedim değil, fakat bu delikanlılar benden atik davrandılar. Tutup işte huzurunuzda
getirdiler. Hazret-i Ömer buyurdu ki:

- Cinayetini itiraf ettin sana kısâs lâzım geldi. Bu cezayı yerine getirmemiz lâzım olur.

Delikanlı aynı sükunetle şöyle cevap verdi:

- Mâdemki, dînimizin hükmü budur, Halifemizin emrine itâat gerekir. Emre, boynum kıldan incedir,
ölüme hemen hazırım. Fakat benim küçük bir kardeşim var. Ölen babamız ona hayli mal, para ayırmış
ve "Oğlum, şunlar kardeşinindir ve büyüyünceye kadar bunun muhafazası sana aittir" demişti. Ben bu
paraları bir yere sakladım, benden başkası yerini bilmez. Eğer şimdi kısâs yerine getirilirse, o para or-
tada kalır. Yetim hakkı zayi olur. Fakat üç gün müsâade buyurursanız, gider o emaneti emniyetli bir
adama teslim ettikten sonra döner gelir, nefsimi size teslim ederim. Bu hususta bana kefil de bulunur.

Hazret-i Ömer, bir müddet düşündükten sonra:

- Kim bu gence kefil olur? buyurdu.

Genç, bir an orada bulunanlara dikkatle baktı. Sonra Ebû Zer hazretlerini göstererek:

- İşte bu zât! dedi.

- Ey Ebû Zer, kefil olur musun?

- Evet üç güne kadar döneceğine kefilim, cevabını verdi.

Kadrinin yüksekliği ile Eshâb-ı kirâm arasında bile imtiyazlı bir mevkie olan Ebû Zer hazretlerinin ke-
faleti davacılar için de kâfi idi. Aradan üç gün geçti. Mühlet bitmek üzereydi. Davacı gençler gelmiş-
lerdi. Ebû Zer de hazırды. Fakat delikanlı ortada yoktu. Davacı gençler:

- Ey Ebû Zer, kefalet ettiğin şahıs nerede? Hiç giden gelir mi? Bizse, sen nezrini ifa etmedikçe yeri-
mizden kımıldamayız dediler.

- Daha vakit var, hele müddet bitsin. Delikanlı dönmediği takdirde Allah hakkı için kefalet hükmünün icrasına hazırım, dedi.

Hazret-i Ömer ise:

- Delikanlı gelmezse Dînimizin hükmünü elbette infaz ederim, uygulayım, buyurdu. Nihayet vakit dolmuş, Eshâbın hayret ve heyecanı son dereceyi bulmuştu. Tam bu sırada delikanlı çıkageldi. Yüzünden ter taneleri dökülüyordu.

- Yetimi dayısına teslim ettim, ona paraların bulunduğu yeri gösterdim ve ancak gelebildim. Görüyorsunuz hava çok sıcak ve yerimiz hayli uzaktır.

Eshâb-ı kirâm, delikanlının sözünde durmasına hayran kaldılar ve bunu kendisine açıkladılar. Delikanlı:

- Mert olan hakiki müslüman sözünde durur, diye cevap verdi. Kim ölümden kurtulur. Dünyada sözünde duran kalmadı sözünü söyletir miyim hiç?

Mertliğin bu kadar parlak bir örneğini veren delikanlının ailesi ve kabilesi hakkında, Ebû Zer hazretlerinden bilgi soruldu. O büyük sahâbî şu cevabı verdi:

- Ben delikanlıyı tanımam, Halifemizin huzurunda ve birçok Eshâb-ı kirâm arasında yaptığı teklifi reddetmeyi mürüvvete, insanlığa uygun bulmadım. Âlemde fazilet, iyilik kalmamış mı denilsin?"

Davacı gençler de, o dakikada davalarından vazgeçtiler. Devlet hazinesinden babalarının diyeti verilmek istenildiği zaman da;

- Biz dünyada kerem sahipleri, cömertler kalmadı denilmemek için, sırf Allah rızası için davamızdan vazgeçtik, dediler.

Kaynak: Gençlerin Rehberi